

אני, אנג'לינה ג'ולי

תיאטרון פיזי לשלושה שחקנים.

עד לשנה שעברה 59 מיליון אנשים נטשו את בתיהם מתוך סיבות כגון רדיפה, אלימות והפרת זכויות אדם. 59 מיליון פליטים. אבל אנחנו לא הולכים לדבר עליהם. ממש לא. רק עלינו. ועל אנג'לינה ג'ולי.

רעיון ובימוי: מיקי יונס

ע. בימאי: שי גבריאלי

ניהול אומנותי: שלמה פלסנר

כתיבה ועריכה: מיקי יונס, עידו בורנשטיין

שחקנים יוצרים: שי ג'יברי, איתי צ'מה, ארנון רוזנטל.

תאורה: איריס מועלם

מוזיקה: קובי ויטמן

תלבושות: איה צייגר

מה אתה עושה כשאתה הופך להיות פליט? אתה מתחיל ללכת.

ג'ון גודפרי (דבלין)

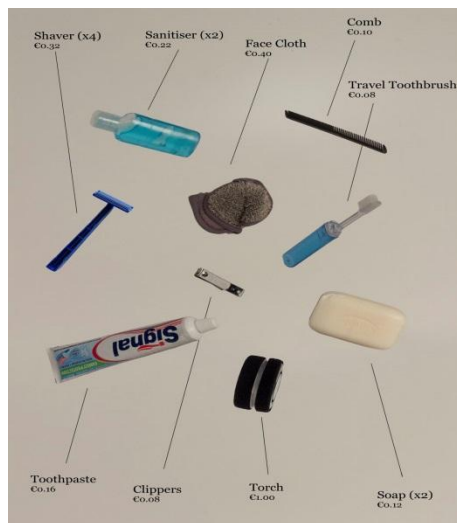
קאלה נמצאת 34 קילומטרים מתעלת למאנש, על גבול צרפת. במרכז העיירה ממוקם "הג'ונגל". מחנה פליטים ענק. המקומיים קוראים לו ככה, כי הוא נראה ומרגיש כמו גן חיות. הפליטים קוראים לו ככה כי אין בו שום חוק. המטרה היחידה שלהם היא להצליח לצאת מצרפת, לעבור את התעלה ולהשתחל לתוך אנגליה. שבעת אלפים איש חיים שם בתנאים מחפירים של רעב. האלימות שם מטורפת. פעם אחת ראיתי איך עיתונאי שניסה להיכנס, נשדד באיומי סכין. פעם אחרת ראיתי איך כמעט רוצחים מישהו במכות. לא שאלתי מה קרה. פחדתי. אל המחנה אפשר להכנס רק עם אישור מיוחד ואם קורה לך משהו בפנים, (בתוך השטח הפרוץ הזה), אתה אדון לגורלך.

הג'ונגל מלא באוהלים צפופים. ביניהם חבלים ועליהם כביסה קרועה. מסביבם צפים ערימות זבל שאף אחד לא מפנה לשום מקום. המקלחות הן יריעות אוהל שקוף וזרם מים חלש. אין שירותים עם מים זורמים ולכן המחנה מסריח משתן וחרא. חלק מהאנשים גרים באוהלים. חלק בפחונים. לחלק אין אפילו את זה והם ישנים עם שמיכות באויר הפתוח. המשטרה הצרפתית רוצה לצמצם את הג'ונגל לאלף וחמש מאות איש. אז פעם בכמה זמן היא נכנסת פנימה עם גז מדמיע ואלות ודוחקת את השטח, מקטינה אותו. התגובה של הפליטים היא תמיד מהומות, בלאגן, מכות, צמיגים שרופים, חומרי נפץ מאולתרים, שהם זורקים חזרה. אין להם מה להפסיד. הם כבר איבדו הכל.

בזמן שהייתי סטודנט ב- NCAD (National College of Art and Design) בדבלין, התנדבתי שם בקיץ. הם אהבו אותי כי תמיד הבאתי להם את מה שהם היו צריכים. בעיקר נעליים. לאף אחד שם אין נעליים טובות. הן תמיד קרועות או קטנות מידי. גם אין מים זורמים. אין סבון. ולרובם אין אפילו מברשת שיניים. הם חיים חיי נוודות. תיק קטן. לחלקם בקושי שקית. רוב הציוד מפוזר. את חלקו הם מאבדים בדרכים. חשבתי מה עוד חסר להם. איך אני יכול לעזור להם יותר. פרויקט הגמר שלי. אני אעשה עליהם את פרויקט הגמר שלי בעיצוב. אני אייצר ערכת כלי רחצה. ערכה שיהיה בה כל מה שהם צריכים. רק בדגם מוקטן. ככה שזה לא יתפוס הרבה מקום. אני גאון. בערכה שבניתי היו מרכיבי מפתח. לדוגמא סבון ידיים לחיטוי, מפיות, סכיני גילוח, גפרורים. הכל בגודל מוקטן. אבל האלמנט המרכזי היא מקלחת @כל הזכויות שמורות מיקי יונס 040682429

מתקפלת. כזאת שאפשר לקחת לדרך. באמת. מדובר בשקית, נאד מים, שיכול להכיל עד 10 ליטרים. עיצבתי שלוש ערכות. אחת לגבר, השניה לאישה ועוד אחת לילד. שלושתן היו קטנות מהרגיל, עם תאים פנימיים ונוחים. ערכה כזו עולה לייצור 6.79 דולר ואני תכננתי למכור אותה ב-7.50 דולר. ממש קרוב למחיר הייצור. המחשבה מאחורי המודל העיסקי (היא), שגם המוצר עצמו זול ולכן הם יוכלו להרשות אותו לעצמם. וגם במרוצת הזמן אוכל לפתח ולייצר אותו דרך מדינות עולם שלישי. כמו בתעשית הבגדים. ככה אני גם מספק להם עבודה וגם תורם לכלכלה המקומית.

בימים אלו, אני מנסה לגייס כסף שיעזור לי לעבור מהיצור של האב טיפוס לייצור ההמוני. זה יהיה מעולה אם תהיה חברה שתתמוך ותיתן לי את האפשרות לדחוף את הדבר הזה קדימה. בתקווה שגם אני אוכל דרך המוצר לקדם את עצמי כמעצב תעשייתי. אם תרצו לתרום, אתם מוזמנים למצוא אותי בדף ההאד-סטארט שפתחתי, "a tiny drop - is an ocean". (אני ג'ון גודפרי). אני מודה לכם על ההקשבה.

אבו איזמן (טורקיה).

@כל הזכויות שמורות מיקי יונס 040682429

פליטים מסתובבים כמו זבל ברחובות של טורקיה. יש להם מבט לא שייך בעיניים. מתחננים שתציל אותם. אני הייתי פליט בדיוק כמוהם. ככה שהייתי מזהה אותם בשניות. היי אחי, איך בבית? מה המצב בחאלב? כבר אפשר לצאת מקמישלי? איך הבית שם, עדיין עומד או נפגע? מישהו מהמשפחה נשאר מאחור או שכולכם פה? בהתחלה הייתי רק האיש קשר. מחבר אותם למבריה מקצועי. לוקח על זה עמלה.

אני רציתי לתת לעם שלי חופש. מגיע להם חופש. אלה אנשים אומללים ותמימים, ששופכים את השאריות של כסף שלהם. אבל כל עוד אירופה לא תתעורר ותעזור, אנחנו נמשיך לקחת את הכסף הזה. אין ברירה. גם לי יש משפחה להאכיל. אז נעשיתי מבריה. הרבה חיי אדם נמצאים באחריות שלי. אני יכול להראות לך. רק היום קיבלתי 150 הודעות מאנשים שהצליחו להגיע ליוון. כמה תודות הם שלחו לי. משפחות מוכנות לסכן הכל כדי להגיע לתוך אירופה. כל מי שרק מוצא את ההזדמנות הקטנה ביותר, יקח אותה בשתי ידיים. גם אם הוא ימות בדרך. גם אם ישדודו, גם אם יסחטו אותו. כל זה עדיף על הרעב, ההרס והמלחמה בארצות המוצא.

אני יכול למכור לך דרכון צרפתי, אנגלי, איטלקי. לדאוג שיזייפו לך רישיון נהיגה, תעודת זהות. כל מסמך כזה מגיע לאלפי יורו. אבל המומחיות שלי היא להבריח אותך לתוך אירופה דרך יוון. בעיקר לאי לסבוס. זה עולה בסביבות 2000 יורו לראש. אני גובה פר אדם. יש לך ילדים? גם ילד בן שנה תופס מקום על הסירה. הוא ישלם פחות אבל הוא ישלם. בין אם תמות ובין אם תחיה, אני את הכסף שלי אקבל. גם לי יש משפחה שצריכה להתקיים.

הברחה ימית אפשר לעשות בשתי דרכים. סירות גומי - 9 מטר על 3 מטר. יש להן רצפת עץ. יכולה להכיל 20 איש. אני מכניס 30. בצפיפות, אבל מכניס. יש גם אפשרות לסירות מנוע. אנחנו קוראים להן "יאכטות". יש בהן פחות סיכון לטביעה בגלל שהן עשויות ממתכת וברזל.

היאכטות באות בשלושה גדלים:

הגדולה יכולה להכיל 40 איש. אני מצליח לדחוס 80-90.

הבינונית יכולה להכיל 30 איש. בדחיסה אפשר 60-70.

והקטנה מכילה 20 איש. מבחינתי אפשר גם 40.

אני מסכם עם התורכי מחיר אחד ועם הפליט מחיר אחר. עם התורכי אני מסכם סכום נמוך יותר וככה אני מרוויח פעמים. פעם אחת מאחוזים שהתורכי מפריש לי ופעם שניה מההפרש בין התשלומים. לפעמים

אפשר לסגור עסקה שכל מוברח שמיני הוא חינם. זה דיל מצויין, כי אז אני לוקח לעצמי את כל הכסף.
הנה מחירון החורף שלנו:
סירת גומי עולה בין 500 ל-700 יורו.
סירה עם מנוע תעלה בין 1200 ל-1500 יורו.
והיאכטות ינועו בין 1500 ל-2000.
בקיץ המחירים עולים ב-30 אחוז.
אני עושה בין 2-3 נאגלות כאילו ביום. וברגע שהם יוצאים אל הים, רק אלוהים יעזור להם.
יש עוד דרכים להבריא אותך לתוך אירופה:
הברחה במשאית תעלה בין 1500 ל-2000 יורו לראש.
הברחה ברגל ואז במכונית לגרמניה או שוויץ דרך הבלקנים, תעלה 2000 עד 2500.
לנורבגיה זה כבר 3000. משאית לגרמניה זה גם 3000.
אני זוכר שפעם חברים שלי העבירו 71 פליטים במשאית לאוסטריה, מצאו אותם מתים כי לא היה בחלק
האחורי של המשאית פתחי איורור. חובבנים.

הרבה חיי אדם נמצאים באחריות שלי. יש הרבה סיכון במקצוע שלי. אם הרשויות תופסות אותם במים
הטריטוריאליים של הטורקים, הם מחזירים אותם חזרה לחוף, אוסרים אותם ל 24 שעות ואחר כך
משחררים אותם לתחנת האוטובוס המרכזית. לעומת זאת אם תופסים אותי, מכניסים אותי לכלא
לתקופה של עד 30 שנה. וקנס של מינימום 50,000 יורו. וגם לי יש משפחה שצריכה להתקיים.

קוראים לי מאליק אל בכר, המלך של הים, או בקיצור אל קאהל-הדוד. יש לי 35 איש שעובדים בשבילי.
הם אחראים להעמיס את האנשים על הסירות, להלביש אותם חליפות הצלה, לארגן להם תיקים חסיני
מים לטלפון ולתדרך אותם. אני משלם לכל אחד מהם 1000 יורו בחודש. יש לי מתרגם, איש שמתעסק
בכספים, שומרי ראש, נהגי מוניות. לפעמים אני מרגיש שאני מנהל חברה (צוחק). 366,402 איש הגיעו
לחופים של יוון בשנה האחרונה וזה מלא כסף. רק בשנה האחרונה עשיתי 2 מיליון יורו. יש לי בכיס
10.000 יורו. במזומן. אני כולה בן 25. לא תכננתי להיות מבריא. דוד שלי הכניס אותי לתוך העסק. אני
פשוט לא רציתי למות.

מה אתה עושה כשאתה הופך לפליט? אתה מתחיל ללכת.

אתה מתחיל ללכת. מתחיל ללכת כדי להציל את החיים שלך. אם מישהו תוקף את הכפר שלך אתה תברח משם בכל דרך אפשרית. במכונית המשפחתית, בטנדר של אחד מהשכנים שלך, תתגנב לאוטובוס הראשון שיוצא משם, בתוך גרר המחובר למשאית כזו או אחרת. זה לא משנה מה תעשה, בסופו של דבר כולם מגיעים לאותה הנקודה- לגבול.

שוטר (על הגבול בין יוון למקדוניה)

ירד גשם מטורף, אז נתנו לנו מעילי גשם דקים. זה לא עזר. אני הרגשתי את המים חודרים לי לתוך המכנסיים והגרביים שלי כבר נהיו שלוליות. להם לא היו מעילים. לחלק מהילדים שלהם היו שקיות ניילון על הראש. לא משנה כמה הם היו גבוהים, הם הסתכלו עלי מלמטה. עם מבט כזה. כמו של כלב מושפל. עיניים חומות, שיער חום. עור שחום. כולם לבושים סחבות, טרנינגים ישנים, כל הנשים עם כיסויי ראש. כולם אותו דבר. ממלמלים ביניהם בערבית. והילדים שלהם, הבכי שלהם, הצרחות שלהם. כמה רעש. הם התקרבו אלי. זה הרגיש לי קרוב מידי. מה יקרה אם הם יפגעו בי. יכניסו לי מכות. ואז יעברו לצד השני.

זה הגל הכי גדול שהגיע לגבול שלנו עם יוון עד היום. בפרלמנט בסקופיה אמרו שישלחו עוד 3500 שוטרים לעזור לשמור שאף אחד מהם לא ינסה לעבור את הגבול. אולי אפילו יקימו גדר. בינתיים אנחנו יחידה אחת והם אלפים. אסור לנו לעצור אף אחד מהם. מבחינה חוקית אסור אפילו לאזוק. אני עומד עם הגב למחסום באמצע החור הזה, שומר שאף אחד לא ינסה לעבור, לא יעשה שטויות. יש לי אלה ביד. קלצ'ניקוב בהצלב. ואני קולט את הילדה הזאת. אולי בת ארבע. היתה לה קשת בשיער. כל הזמן חיפשתי אותה בתוך הגוש אנשים הזה. חיפשתי את הקשת שלה. איך היא הצליחה לשמור על הקשת הזאת בתוך כל הבלאגן הזה. הקשת אפילו לא החזיקה לה את השיער. חצי ממנו יצא לה מהמקדימה והסתיר לה את הפנים. למה היא לא הורידה אותה.

פתאום אחד מהם תפס לי את הקצה של המעיל. משך. צעק. למה אתה לא מדבר מקדונית. אני לא מבין מה אתה רוצה. אני לא יכול לעזור. תזוז. בבקשה. תתרחק אחורה. לא אכפת לי מה אתה צריך. לא אכפת לי מה אתה רוצה. אבל אז באו עוד כמוהו. והנשים התחילו לנפף עם הידיים באויר. והצרחות של הילדים. הרגשתי מוקף מכל כיוון. תפסתי את האלה והנפתי אותה באויר. תתרחקו ממני. לא ראיתי אף שוטר, אז נופפתי יותר חזק באלה. התחלתי להכות אותם. לאחד פגעתי בגב. הרגשתי את עמוד השדרה. שב. שב מיד. גם אתה. אני מכה מישהו בראש. שידמם. שלא יתקרב אלי. אני מכה בפנים.

אולי שברתי למישהו את הלסת. אני לא יודע מה קרה לי. פחדתי. לא איכפת לי שזה בתוך הבוץ. בשלולית. שבי. שבי. כולכם משחקים אותה נזקקים. אתם באתם לחסל אותנו, נכון? טרוריסטים. את והתינוק שלך שבו עכשיו. תירטבו. תתלכלכו. שיהיה סדר. עכשיו סדר!. שימותו. תמותו.

10 סיימון (קנדה)

אני מבינה שהנושא שנוי במחלוקת. מבינה. באמת שאני מבינה. וקשה לי. הפכתי בנושא רבות והפכתי והפכתי ושוב הפכתי. מצד אחד יש בי רצון עז לפתוח את השערים. להזמין הביתה. מצד שני חשוב לי לשמור על דרך החיים הנוצרית שלי. ולצערי השניים נמצאים אצלי בקונפליקט. אני בהתנגשות תמידית ואני לא בטוחה איך אפשר לגשר ביניהם. אני קרועה. באמת קרועה. אז חשבתי וחשבתי. ושוב חשבתי. עברתי על הטיועונים בעד ונגד. והחלטתי. צריך לעזור להם. אנחנו חייבים לעזור להם. באמת, לעזור להם. אבל לא בתוך הגבולות שלנו. לא בקנדה. לא בתוך הבית. לא כאן. הילד הזה, שפליטים חנקו אותו עם שרשרת ברזל במגרש כדורגל במרכז טורונטו. אני ראתי את זה במו עיני בטלויזיה. פעם החברים שלהם היו מגיעים לארצות החדשות שמחים. הם היו יורדים מהמטוס ומיד מציעים את הכוח עבודה שלהם לשוק המקומי, מטמיעים את עצמם בתרבות, בחברה. אלה שבאים עכשיו, נראה לי שהם לא עושים את זה. הם מביאים לכאן את התרבות שלהם, לא מוותרים עליה וזה גורם להרבה אלימות, לפגיעה מינית, לפגיעה ברכוש. אנחנו מביאים מאות אלפי אנשים לתוך הבית שלנו ולא מצליחים לסנן כמו שצריך את אלה בעלי הפוטנציאל ההרסני. ומספיק רק קומץ, מעטי מעט תפוחים רקובים שיסתננו לכאן, והנה לכם מהומות, לדוגמא זה לקח רק קומץ להוריד את מגדלי התאומים בניו יורק. בעבר היה צבא שהתמודד מול צבא אחר והם נלחמו זה בזה, והיה שדה קרב, והיה סדר. עם כל הנשק המתוחכם שלנו, איך מתמודדים מול תפוח רקוב. אנחנו נמצאים בעידן מאד פגיע עבורנו. יחד עם זאת, אני לא שוכחת שמדובר באנשים סובלים, אנשים שזקוקים לאוכל, לתרופות ולקורת גג. לכן, אני קוראת לכל המדינות באזור שלהם, להצטרף ולקחת אחריות על האחים שלהם. ככה הם ישארו בתוך האיזור הגיאוגרפי הנוח והמוכר, עם אותו מזג אויר אליו הם רגילים, בתוך אותם מנהגים תרבותיים, קרובים לארץ המוצא, קרובים הביתה. אנחנו ושאר העולם המערבי נשמח מאוד לתרום. לתת. להעניק. כסף. לשלוח לשם כסף. ולי יש מלא חמלה לסבל שלהם. זה קורע אותי. אבל זה לא יעזור אם הם יבואו לפה ידפקו פה על הדלתות. זה לא יעשה טוב לבית שלנו, זה לא יעשה טוב לאמונה הנוצרית שלנו. כסף יעשה להם טוב. עד כאן אלו קומץ מהמחשבות שלי. אני אשמח לקבל את הערותיכם, אבל רק שיהיו מנומסות ומנומקות. תודה.

אנג'לינה גולי פיט (ארה"ב)

אני, אנג'לינה ג'ולי, שגרירה של רצון טוב באו"מ. אני מודה לכם שבאתם. התאספנו כאן היום כדי לדבר על מיליוני משפחות במצוקה. מיליוני משפחות מנותקות מצווייליזציה שאפילו לא יודעות שיום שכזה קיים לכבודם. והן מיליונים.

אני עומדת פה היום כדי לספר לכם שהם לא סתם מספרים, לא סתם נתונים, הם אפילו לא סתם 'פליטים'. הם אמהות, אבות, ילדות ובנים, הם חקלאים, מורים, רופאים, מהנדסים, כל אחד מהם יחודי, כל אחד מהם אינדווידואל, כל אחד מהם הוא סיפור אישי החובא בתוכו אובדן גדול. הם האנשים המרשימים ביותר שאני מכירה ויחד עם זאת הפגיעים ביותר. מופשטים מבית וממדינה, הפליטים הם עלה נידף ברוח מלחמות העולם.

אני זוכרת שפגשתי אישה מאפגניסטן במחנה פליטים נטוש בפקיסטן, היא הייתה בהריון. היא לא יכלה לעבור למחנה אחר יחד עם כולם כי היא הייתה כבר בשלבים מתקדמים בהריון שלה. היא נותרה במחנה עם שני ילדיה, לבד. היא הזמינה אותי לכוס תה, לא הרגשתי שזה הכרחי, אבל לאפגנים יש גאווה וחשובה להם ההכנסת אורחים. נכנסתי לתוך אוהל קטן ומלוכלך. היא ניקתה שני מזרנים מטונפים שעליהם אכלו, ישנו והתפללו. התישבנו ודיברנו, היא פשוט היתה האישה המופלאה ביותר שפגשתי מזה הרבה זמן. היתה שהיא נתנה לי היה היתה האחרון שברשותה והיא התעקשה שאשתה ואהנה ממנו. אלו שיש להם הכי מעט יתנו הכי הרבה.

אני זוכרת שלפני שנפרדנו, האישה ההרה הצביעה על הבן הקטן שלה. היו לו פנים מאובקות ועיניים כחולות כמו הים, העיניים היפות ביותר שראיתי בחיי. היא הצביעה עליו וסיפרה שהוא תמיד מבקש עוד אוכל ושזה שובר לה את הלב להגיד לו- אין. היא שאלה האם אולי נסכים לקחת אותו איתנו כדי שהוא יוכל לאכול. ראיתי את היאוש הגדול בפניה בזמן שדמעות שטפו לה את הפנים. אף אמא שיושבת מולי עכשיו, לא יכולה לדמיין תרחיש כזה. חזרתי למחנה ההוא שלוש פעמים מאז וחיפשתי אותה. אף פעם לא מצאתי.

אני זוכרת בטנזניה פגשתי ילד, הוא היה בערך בן חמש עשרה. הוא נורה בגבו ונותר משותק, הוא זחל קדימה לכיווני ולחץ לי את היד, היו לו עיניים גדולות וחיוך שהאיר את כל האוהל. למרות כל מה שעבר עליו היא היא מלא בצחוק ואהבה. ניסיתי להבין למה לא לקחו אותו אף פעם לבית חולים או לפחות נתנו לו כיסא גלגלים. ענו לי שכל משפחתו נהרגה ולא נשאר מי שיטפל בו והוא לא קיבל אישור למקלט באף מדינה. כל המחנה מלא קורבנות מלחמה, מלא פליטים. ראיתי ילדים רעבים חיים בפחד, אמהות בוכות, אבות פצועים. לא ישנתי כל הלילה. מאוחר יותר פגשתי ילדה בת שמונה שראתה את כל משפחתה

נהרגת לה מול העיניים. היא תפסה את אח שלה התינוק וברחה איתו לתוך הג'ונגל שם הם שרדו לבד במשך שבועיים, חיו על בננות. כשפגשתי אותה היא לא דיברה, רק ישבה והתנדנדה קדימה ואחורה. ניסיתי להגיד לה כמה היא אמיצה אבל היא רק בהתה החוצה לא הסתכלה עלי. לילדה הקטנה הזו היה אומץ וכוח שלי לעולם לא יהיו.

במסע זה ואלו שבאו אחריו פגשתי פליטים רבים. הבנתי שהם לא רק האנשים הפגיעים ביותר, הם גם החזקים והעמידים ביותר. כאמריקאית, אני יודעת כמה המגוון האנושי מחזק אותנו, אנחנו מדינה שנבנתה על מהגרים ופליטים. אני מאמינה שתפקידנו לשכנע את העולם שפליטים הם לא עול, הם ניצולים, הם שורדים. אני מפצירה בכם להסתכל מעבר למספרים ולראות את האינדווידואל, את האדם. בתשע השנים האחרונות אני יוצאת למסעות רבים למחנות פליטים. אני עושה את זה כדי להעלות מודעות לנושא, אבל למען האמת אני עושה את זה בעיקר בשביל עצמי. הפליטים שפגשתי שינו את חיי באופן העמוק ביותר. הילדה בת השמונה שהצילה את אחיה לימדה אותי מהו אומץ, האישה ההרה בפקיסטן לימדה אותי מהי אמהות והילד המשותק שנורה בגבו הראה לי את הכוח של הנפש שלא נשברת.

אז היום, ביום הפליט הבין לאומי אני מודה להם, מודה להם שנתנו לי להכנס אל חייהם ואני מודה לכם שבאתם.
תודה.

מה אתה עושה כשאתה הופך לפליט?

אתה מתחיל ללכת. מתי שהוא מישהו במדים כבר יבקש ממך מסמכים רלוונטיים. למה אין לך אותם? האם תפסת תוך כדי ריצת אמוק את היד של הילד שלך במקום את תעודת הזהות? או שאולי זכרת לארוז אוכל וכסף אבל לא את הדרכון. זה לא משנה. תצא מהרכב. תעמוד פה בצד. תמתין. כן מסמכים לא מסמכים חייך כפליט התחילו ברגע זה. ברגל.

אליסון וסטפן (ארה"ב)

סטפן: היי אליסון.

אליסון: היי.

סטפן: מה שלומך?

אליסון: בסדר, תודה.

סטפן: לא, את לא בסדר.

אליסון: אני לא?

סטפן: את לא.

אליסון: לא?

סטפן: בואי, בואי נתחיל בכנות. איך החיים בגרמניה בימים אלו?

אליסון: האמת היא, שעברתי חזרה מגרמניה לארצות הברית.

סטפן: אה, אז אם ככה את בסדר.

אליסון: כן. כן. אני בסדר.

סטפן: אני מתנצל.

אליסון מצחקקת.

סטפן: בואי, תספרי לי מה קרה.

אליסון: מה שקרה היה רע. ראיתי את השינוי והוא היה רע. גרתי בהמבורג. ומתחת לבית שלי תמיד עברו אמבולנסים. הייתי רגילה לשמוע אותם פעם, פעמיים ביום. בתקופה האחרונה שלי שם, שמעתי אמבולנסים שמונה פעמים בלילה. בשכונה שגרתי בה יש מלא תורכים. ככה שהייתי רגילה לראות נשים לובשות חיג'אב. אבל עכשיו, מאז הגל האחרון, יש יותר ויותר נשים שלובשות פתאום בורקה. בתור אחת שעבדה מאוד קשה להשיג שם עבודה ולהגיע למצב שבו יתייחסו אלי כשווה, היה לי קשה לראות את השינוי הזה. נהנתי לגור בגרמניה. באמת. לא חשבתי לחזור לארצות הברית. אבל לא יכולתי יותר.

סטפן: מעניין אותי לדעת מה החוויה שאת עברת בגרמניה. האם את בתור אישה לבנה, אני לא יודע

אם את לבנה או לא, אבל בתור אישה לבנה, חווית הטרדה או אי נוחות?

אליסון: לא.

סטפן: אף פעם לא הרגשת מאוימת?

אליסון: לפעמים, ברחוב, ראיתי חברות של גברים. ארבעה, חמישה מהם שעומדים יחד. זה בהחלט גורם לך להרגיש אי נוחות. בלייפציג שמו קבוצת פליטים בתוך אולם הספורט של אחד המתנסים בעיר ושלחו מכתב להורים וביקשו לא לשלוח את הבנות בשמלה או חצאית, כי זה אולי יגרום ל"אי הבנה". לי באופן אישי יש שתי בנות ואני לא רציתי לשנות את החיים שלנו ככה.

סטפן: במקום להתקדם קדימה הם הולכים אחורה. זה מגוחך.

אליסון: זה לא מגוחך. זה מפחיד.

סטפן: ברור.

אליסון: בקלן, בחגיגות השנה החדשה, האשימו פליט במספר התקפות מיניות. וגם אז ביקשו מהנשים

לשנות את הדרך שבה הן מתלבשות. קראתי שלפעמים מזכים אותם גם כשזה ברור לגמרי שהם אשמים.

סטפן: זה בגלל שהממשלה לא רוצה לשנות את הסטטיסטיקה. היא מפחדת להראות עד כמה חלק מהפליטים האלה אלימים ומסוכנים. ככה שהמטרה נמנעת מלעצור אותם. היא מתבקשת לדאוג שהמספרים לא יראו קשים מידי. יש איזו תפיסה קוסמית שאם תשנה את המספרים, את הסטטיסטיקה, תשנה את המציאות. אם אני אעבור עכשיו ליפן, אני לא אדרוש מהאומה היפנית לדבר אנגלית ולשנות את המנהגים שלה. אני אהיה צנוע. אני אלמד יפנית.

אליסון: תראה אצלנו בניו יורק. נגיד צ'יינה טאון. אתה תמצא שם אנשים סינים שמדברים רק סינית, אוכלים סיני. זה מרגיש כאילו אתה בסין. אם תלך לאיטליה הקטנה, תמצא רק איטלקים שעובדים במסעדות איטלקיות, מדברים רק איטלקית. הם רק רוצים להאכיל אותך פסטה ופיצה. הם לא מהווים איום. לעומת זאת, האישה שלובשת בורקה, היא רוצה לשנות את התפיסה החברתית ביחס לנשים. אני ראיתי את זה בווידיאוים של ביל וורנר. אתה יודע מי זה?
סטפן: ברור. זה ההבדל בין "תרבות" לבין "אונס אידיאולוגי". ה"תרבות" לא הופכת את הרחובות ללא בטוחים. ה"תרבות" לא מגדילה את אחוזי הפשיעה.
אליסון: נכון.

סטפן: יש פה גם עניין של IQ. אם אתה מגיע מאחת ממדינות צפון אפריקה, לא תוכל להתערבב בחברה הכללית, לא תוכל ללמוד את השפה המקומית, כי ה-IQ שלך נמוך. אין לך את החוכמה להבין איך לעשות את זה. ואז מה תהיה? שרת? מלצר? אז יש קולות שקמים ואומרים "גם אנחנו מדינת הגירה, גם אנחנו הינו פעם כאלה". המהגרים הסינים שהגיעו לניו יורק, הדור הראשון נתקע בצ'יינה טאון. הכין דים סאם. אבל הדור השני כבר למד אנגלית והתערבב בחברה האמריקאית.

אליסון: ככה זה כשיש לך מוטיבציה.

סטפן: ככה זה כשאתה חכם. מי שמגיע עכשיו זה הטיפשים שהתעוררו באיחור. הם באים לפה, צועקים "גזענות! גזענות!". הם רוצים לשתלט על אירופה וארצות הברית. הם לא מכבדים את החוק. כלומר, הם מכבדים את החוק. החוק שלהם. הם מכבדים את ספרי הקודש שלהם. את מצוות האיסלם. את המסורות השבטיות האיסלמיסטיות. אין להם כבוד לחוק המערבי. לחוק שלנו. אתה יכול לתת לכבשה לישון עם האריה, אבל רק אחד מהם יקום בבוקר.

אליסון: ואני יודעת מי מהם זה יהיה... טוב. נחכה ונראה.

סטפן: לא, לא נחכה ונראה. שחורים. תחשבי על שחורים. יש מחקרים שמראים שהשחורים בארצות

הברית מתנגדים למעצר פי תשע יותר מהלבנים. פי תשע. ואז הם בשוק כשהשוטרים יורים עליהם. אם היית חכם. אם היה לך IQ גבוה, היית מבין ששום דבר טוב לא יכול לצאת מהתנגדות למאסר. אם היה לך IQ גבוה, היתה לך עבודה שהיית מיוחד עליה. אבל בגלל שיש לך IQ נמוך, אין לך עבודה. ואתה חי מכספי הביטוח. אז מה אכפת לך להתנגד למאסר.

אליסון: כשאני חושבת על זה, רוב הפליטים הם גברים. הממשלה אמרה שהם יוכלו להביא איתם את הנשים שלהם ואז אולי ירדו מקרי האונס של הגרמניות. אני לא יודעת.

סטפן: אם הם יביאו את הנשים שלהם, הם יתרבו יותר ויותר. ואז מי יממן אותם? משלמי המיסים.

אליסון: אנחנו.

סטפן: וזה לא שהם ימצאו עבודה. הם לא מדברים גרמנית. אפילו את השפה שלהם הם לא יודעים לקרוא ולכתוב. אז הם יביאו את הנשים שלהם והם יעשו ילדים, ועוד ילדים, ועוד ילדים, ועוד ילדים. ומה שיקרה זה שהמדינה תדרדר לעוני כי לא יהיו משאבים שיספיקו לכולם.

אליסון: זה מתכון לאסון.

סטפן: כל פליט שנכנס לגרמניה זה על חשבון ילד אירופאי שלעולם לא יוולד. על זה אין ויכוח. מספר הילדים הממוצע בגרמניה הוא 1.5 למשפחה, בעוד שאצל המהגרים זה ממוצע של 3-4 ילדים למשפחה. אי אפשר להתווכח עם מספרים. תוך כמה שנים העם הגרמני יחדל מלהתקיים.

אליסון: הם ניסו לעבוד עלינו. הממשלה הגרמנית. הם אמרו שטוב שהם יבואו, כי ככה עול המיסים יתחלק בין יותר אנשים. אני לא האמנתי להם. בגלל זה עזבתי. בגלל זה חזרתי לארצות הברית.

סטפן: את מדברת יותר טוב עם הרגליים מאשר עם הפה.

אליסון: אני מנסה להשאר אופטימית.

סטפן: אין לך מה להיות אופטימית.

אליסון: האמת שאני באמת לא אופטימית.

סטפן: זה עובדות. מספרים. אנחנו נהיים חלשים יותר והם נהיים חזקים יותר. הם מונעים מתוך אידיאולוגיות קיצוניות ומוכנים למות בשבילם. לעומתם אנחנו רק קמים בבוקר ושואלים "איך אני יכול לסדר את זה שיהיה לי היום יום נעים?" זה כל מה שאנחנו רוצים. נעים.

אליסון: זה ממש עצוב.

סטפן: אני לא רוצה להכניס אותך לתוך תוויות נשיות. אבל אני מדבר עובדות ואת חווה תהפוכות רגשיות.

אליסון: אתה זוכר את הילד הקטן? שטבע מול החופים של טורקיה?

סטפן: גם אז העולם הצביע על אירופה ואמר שהיא אשמה וגזענית. זה מיד התיישב על העצב החשוף של הגרמנים. זה גרם להם מיד לפתוח את השערים. לגלגל שטיח אדום.

אליסון: אני לא יודעת מה לעשות עם זה.

סטפן: הם סיבכו את כל אירופה. כלום לא מגיע להם.

אליסון: צודק.

סטפן: יופי.

אליסון: אתה כל כך צודק.

סטפן: יופי אליסון. אני שמח שדיברנו.

אי.טי.וויליאמס: (ארה"ב) + לי פריסט (אוסטרליה)

אי.טי: אנגלה מרקל מכוערת. מכוערת כמעט כמו הילרי קלינטון. אם אי פעם תרצו להפסיק את בעיית האונס וההטרדות המיניות בעולם פשוט תראו לגברים תמונה של אנגלה מרקל והילרי וזה כבר יוריד להם. אפילו לפליטים המחרבנים זה יוריד.

לי: הם לא באמת פליטים. שיזדינו. תראה את אלו שם באפריקה. יושבים במאורות שלהם עם זבובים שנדבקים אליהם, סוחבים על הגב שק עם החרא שלהם בתוכו. לעומתם הזונות האלו, נראו כאילו הם יצאו מהחדר כושר. אין כמעט נשים. הרוב גברים וילדים, שהיו אמורים להלחם שם בצבא, ואז הם מופיעים פה. עם הפלאפונים שלהם. זה לא פליטים באמת. יש כאילו ביניהם שמפגינים כי קר להם והם לא אוהבים את האוכל שהם מקבלים, אז הם עוזבים את הארצות שקיבלו אותם והולכים לחפש אחרות. מפונקים.

אי.טי: אבל אנגלה מרקל, מכוערת ככל שהיא תהיה, אומרת: אני אביא לכאן את הפליטים האלו. אני אביא אותם לאנוס אתכם. ואחרי שהם יסיימו לאנוס אתכם, אני אביא עוד ואדאג שגם הם יאנוס אתכם. ואז אני אגיד, בוא נתן לבני זונות האלו גם עבודה. נשנה את חוקי המדינה ככה שהם יוכלו להתחרות על העבודות שלכם. שלכם.

לי: הנה, התינוק המת הזה על החוף, הוא היה זרוק בין הסלעים אבל הזיזו אותו לקו של החוף כדי שזה יצטלם טוב יותר. האבא, האמא והתינוק הזה היו כבר בטוחים בטורקיה, אבל הם בחרו לעבור למקום אחר. האבא בחר לעבור, כי הוא רצה לקבל טיפול שיניים. אז הוא לקח את אשתו והילדים, שם אותם על איזו סירה מזויינת וניסה לעבור איתם ליוון. ואז הילד שלו מת. אז שיזדיין. והנה הוא שמה על החוף וכולם בוכים, "מסכן הילד. מסכן הילד." בעיה של ההורים שלו, שתקעו

אותו על הסירה הזו. מה? פה אין ילדים? להם לא קשה? תעזרו לילדים פה במדינה שלכם. אל תביאו את החרא הזה. כי פה במלבורן אנחנו אוכלים חזיר. מטגנים אותו עם ההמבורגרים שלנו. פה שותים אלכוהול. פה שרים שירי חג המולד. עכשיו הם נכנסו פה לבתי הספר וכבר אי אפשר לתת לילדים שלנו לאכול חזיר. הילדים שלנו גוועים ברעב. זונות.

אי.טי: למה הם באים לאירופה? למה הם לא הולכים לאחת המדינות המוסלמיות שלהם? זה דפוק. הם באים לאירופה וחברות אירופאיות נותנות להם עבודה וככה הם ממשיכים לבוא. אה, סליחה, רגע. זה קורה גם כאן. אנגלה מרקל אומרת שזה לא פייר, "פתחתי את השערים בשבילכם, כדי שתבואו לאנוס אותנו, עכשיו גם בואו וקחו לנו את מקורות ההכנסה". ואחרי שהם יאנסו אתכם ויקחו לכם את העבודה, הדבר הבא ברשימה זה להרוג כמה בני זונות כמוכם, רק כי אמרתם משהו נגד ה"נביא" שלהם.

לי: אני לא יכול להכנס עם קסדה לתוך בנק, אבל עם בורקה? בטח. הנשים שלהם לובשות את השיט הזה, כי הגברים שלהם מכריחים אותן. ככה הם מאלפים אותן ובאותו זמן מסתכלים על הנשים שלנו. מזדיינים.

אי.טי: תקשיבו לאנגלה מרקל, ותשימו לב שהאישה שלכם מתלבשת כמו שצריך, כדי שלא, חס וחלילה, תאנס על ידי אחד מהבני זונות האלו ואז בחדשות יגנו על המזדיינים האלו ולא על האישה שלך. יגידו שהיא "הביאה את זה על עצמה". משהו ממש דפוק באנשים האלו. אנגלה מרקל וכל השמאל הזה מצדד במוסלמים הקיצונים, שרוצים להרוג אתכם, והם אמורים להיות מנהיגים. הם מנהיגים אותנו לאסון.

מה אתה עושה כאשר אתה הופך לפליט?

אתה מתחיל ללכת.

וככה זה מתחיל. אתה לוקח צעד. יוצא מחייך הקודמים ונכנס אל תוך אלו. אתה זוחל מתחת לגדר תיל אל תוך פגיעות, תלות, שקיפות. אתה פליט.

@כל הזכויות שמורות מיקי יונס 040682429